

У садашњој ситуацији сваком министру одбране Србије врло је лако да пропадне, а врло је тешко да уђе у историју као оснивач модерне српске војске

Где лежи данас моћ Србије у одвраћању од било каквих и било чијих политичких, економских и свих других врста притисака? Јер, стално се сами себи жалимо како смо изложени страним притисцима. Свако мало неко дође у Београд и притиска нас. Од тих силних притисака ја, као појединац и грађанин ове земље, осећам се тужно и понижено. Притиска нас ето, и Маја Коцијанчић, не знам како одолети њеном притиску. Када је пре неки дан помоћница државног секретара САД за Европу Викторија Нуланд рекла „да је у Донбасу велики број руских војника, око 12.000”, Руси су јој одговорили да она воли „велике бројеве војника”.

Исто то и ја мислим, односно, великим притисцима на Србију можемо се одупрети само великим бројем војника Србије. Без обзира шта о томе мислила Маја у Бриселу, и све остале Маје у Србији. Дакле, одакле почети? Од доласка на власт ДОС-а 2000. године када почиње процес урушавања борбене моћи оружаних снага Србије? Или од распада Југославије и Милошевићевог форсирања полиције на рачун војске? Ко је смањио бројно стање војске од 105.000 припадника 2000. године на 77.000 официра, подофицира и војника на почетку 2002. године? Где нестале око 800 тенкова Т-55, колико смо имали на крају НАТО агресије 1999. године? Ко је све те тенкове ставио на ливаде да труну пуних 15 година на отвореном простору, да би сада били обична гомила железа? Шта је било с аферама са сателитом и куповином електронске опреме, која и данас чами у складиштима војске? Ко је за то одговарао и зашто грађани Србије и данас својим парама плаћају грешке политичара у афери са сателитом? Ко је узео провизију у тој афери са сателитом, а зна се ко је потписао тај фамозни уговор.

Ко је својевремено доводио стране генерале као саветнике у министарство одбране Србије? Да ли су то холандски генерали бољи стручњаци од српских официра? У којем су се то рату доказали холандски генерали? У Индонезији, на Источном Тимору? Јесу ли они, и британски генерал били саветници, или, заправо, контролори у „реформи” војске?

Докле више тај наш комплекс инфериорности према странцима, пре свега према

страним политичарима са Запада? Је ли то генски остатак 500 година живота под Турцима? Зашто су владе ДОС-а пензионисале скоро све генерале, истакнуте ратне команданте из рата 1999. године? Ко је дао Американцима шему како је оборен Ф-117? Или како смо видели Б-2?

Зашто су расформиране армије као најкрупније самосталне стратешке формације војске ове земље? Због смањене територије државе? Ма хајде, Краљевина Србија је ушла у Први светски рат с армијама и са мањом територијом од ове данашње. Зашто је, затим, укинут и корпусни систем и прешло се на бригадни систем организације војске, где само једна бригада копнене војске покрива целу територију Војводине? При чему је познато да у условима савременог рата бригада не може да реши ниједан стратешки задатак. Зашто од границе са БиХ па све до Ваљева немамо ниједну оперативну јединицу војске? Уосталом, зашто оружане снаге Србије данас броје само 28.150 припадника од чега је у копненој војсци 13.250 људи, што је, заправо, само једна дивизија по западним мерилима, у Ратном ваздухопловству и ПВО-у имамо 5.100 припадника, 3.000 људи је у Команди за обуку, 1.600 у Гарди и 5.200 у Министарству одбране. Резервна армија Србије броји само 50.150 људи, док резервна армија Бугарске, на пример, броји 303.000 припадника.

Неки кажу да немамо пара за више људи у систему одбране? То су фантазмагорије, како ето, економски проблеми спречавају Србију да има јаче и бројније оружане снаге. То су подједнако луцкаста објашњења, као и некада ставови да ће Америка победити у Вијетнаму зато што је богатије друштво, или да ће богатији Атињани поразити сиромашније Спартанце. Богатство није у директној вези са војном моћи, пример Русије, Наполеона и Хитлера сасвим је довољан.

О садашњем стању оружаних снага Србије већ је доста и писано и речено. Оно је углавном наслеђено, али за мене је и даље загонетка зашто после избора 2012. године није дошло и до заокрета у размишљању када је одбрана у питању? Где су приоритети у изградњи војске? Хоће ли се појавити неки убедљив, вишеструко аргументован смео и обавезно ауторски документ, у којем би било изложено, на пример, „Доктрина министра Гашића”, „Десет тачака генерала Диковића”, „Пет теза генерала Драганића”. Таквог документа још нема. Истина, министар одбране Гашић је најавио да ће приоритет у годинама које долазе добити РВ и ПВО, набавкама нових авиона и у модернизацији авиона Г-4. Копнена војска би требало да добије 12 оклопних возила „лазар-2” и шест самоходних хаубица „нора Б-52”, домаће производње.

У принципу стање у војсци се не може поправити за кратко време. Специфичност изградње савремене армије огледа се у томе што творац квалитетно нових оружаних

снага може да види неке конкретне резултате свог рада тек за 10 до 15 година. Односно, нереално је очекивати да било ко заради брз политички капитал у систему одбране Србије. Односно, у садашњој ситуацији сваком министру одбране Србије врло је лако да пропадне, а врло је тешко да уђе у историју као оснивач модерне српске војске...

(Политика)